ZECE SECUNDE

DORIN DAVIDEANU

Sosit la destinaţie, Mesagerul se materializează şi se pregăteşte să-şi înceapă misiunea.

Totul îi apare confuz, înceţoşat. Destul de repede însă, îşi dă seama că se află într-o încăpere vastă, unde se găsesc mulţi oameni.

Oameni! I-a recunoscut imediat. A fost pregătit pentru asta. Misiunea lui e să îi observe; să observe — de fapt — cît mai multe lucruri.

Priveşte atent în jur. Încăperea pare să fie locul de desfăşurare a unei experienţe ştiinţifice. Înseamnă că a nimerit cum nu se poate mai bine. Încearcă să reţină cît mai multe amănunte. Un perete întreg e ocupat de etajere cu flacoane şi recipiente etichetate. Ceva mai departe, mai mulţi bărbaţi stau aşezaţi la cîteva mese, studiind preocupaţi nişte fişe. Totul în jur îi pare nemişcat.

Sesizează, în schimb, sunetele. Aerul încăperii vibrează, e plin de sunete; sunete prelungi, unele uşor modulate, cele mai multe uniforme. Plutesc persistent, insistent.

Mesagerul îşi întrerupe firul gîndurilor pentru a privi atent o fiinţă de o frumuseţe deosebită, o fată aflată la cîţiva paşi de el. O vede dintr-o parte, are un profil fin şi liniştit, de o nespusă delicateţe. Ochii îi sînt mari, iar genele prelungi.

lată, frumuseţea — gîndeşte Mesagerul — frumuseţea e aceeaşi pretutindeni, dacă eu, venit dintr-o altă lume, o pot percepe şi înţelege.

Se concentrează din nou asupra sunetelor ce umplu încăperea. Le analizează atent şi curînd distinge un sunet deosebindu-se prin timbru de celelalte şi dominîndu-le prin claritate. Îi urmăreşte vibraţia plină, pînă cînd sunetul e înlocuit de un altul, mai ascuţit.

Priveşte în jur şi reuşeşte să descopere sursa acestor sunete deosebite. Provin de la un aparat de dimensiuni medii, aflat în imediata lui apropiere. În faţa tabloului de comandă e aşezat un bărbat vîrstnic, preocupat cu totul de manevrarea aparatului.

Dar şi el e nemişcat. În toată încăperea, nimeni nu se mişcă!

De ce?! — se întreabă Mesagerul, îngrijorat. Poate se află într-un muzeu... iar toţi oamenii pe care-i vede sînt manechine! Sau statui! Mesagerul priveşte spre fata cu ochi mari, aşteptînd parcă de la ea infirmarea presupunerilor sale.

Fata are acum pleoapele pe jumătate coborîte şi această schimbare abia perceptibilă îl asigură pe Mesager că se află în mijlocul unor fiinţe vii.

Într-unul din colţurile încăperii, pe jumătate cufundat în întuneric, zăreşte cîţiva bărbaţi plasaţi în jurul unei mese mari, pe care sînt aşezate corpuri sferice, închipuind un sistem stelar sau, poate, o neobişnuită structură moleculară.

Liniştit, Mesagerul observă acum că, de fapt, toţi cei prezenţi se mişcă, dar cu o deosebită încetineală.

Poate nu vor să-mi atragă atenţia într-o direcţie greşită — gîndeşte Mesagerul. Dar atunci, încotro trebuie să-şi îndrepte atenţia? Ce încearcă oamenii aceia să-i spună, iar el nu e în stare să înţeleagă?!

Fata cu genele prelungi are pleoapele cu totul coborîte acum. Poate e obosită.

Sunetele, trebuie să asculte sunetele, să le priceapă mesaju... Priveşte o clipă spre aparatul care emite în continuare sunete pline, prelungi, şi spre bărbatul aşezat în faţa acestuia. Urmăreşte cu mare atenţie sunetele. Observă că au durate egale, iar în succesiunea tonurilor de înălţimi deosebite există o anumită ordine. Se prea poate să alcătuiască un limbaj. Timpul pe care îl are la dispoziţie este însă mult prea scurt pentru a încerca să-l descifreze. O vor face alţii, altădată, mai tîrziu.

O caută cu privirea pe fata cea frumoasă şi aceasta are ochii mari deschişi, luminîndu-i misterios chipul.

Mesagerul priveşte apoi spre ceilalţi oameni aflaţi în jurul lui şi are impresia că toţi îl privesc acum pe el, urmărindu-l concentraţi.

Auzul îi este lovit de un zgomot mult mai puternic decît toate celelalte, izbucnit dintr-o dată, prelungindu-se apoi şi scăzînd treptat in intensitate. Încearcă să identifice sursa acestui zgomot şi se miră că abia acum îl observă pe bărbatul puternic, blond, care s-a desprins dintre ceilalţi. În mîna dreaptă ţine un instrument ciudat, îndreptat spre

el şi în jurul căruia

pluteşte o ceaţă uşoară. Un aparat de emisie, poate. Dar Mesagerul nu reuşeşte să înţeleagă nimic.

Priveşte distrat o insectă mică, de culoare roşiatică, lucind stins în lumina slabă, care zboară în direcţia lui. Apoi se uită în treacăt spre fata cu gene lungi şi nu se mai miră văzînd că are iarăşi pleoapele coborîte.

Majoritatea celorlaţi, însă, îl privesc nemişcaţi, insistent, şi nu ştie cum să considere privirile lor intense.

Timpul pe care îl are la dispoziţie e pe sfîrşite. Mesagerul se întreabă dacă l-a folosit cum se cuvine. Desigur, totul va fi interpretat; dar e sigur că îi scapă ceva. Există un obstacol care îl împiedică să înţeleagă ce se întîmplă acolo, în faţa lui.

Fata s-a întors şi ea spre Mesager şi îl priveşte cu ochii ei mari. I se pare că pe chipul ei citeşte mirarea, surpriza. Poate se înşală.

Mutîndu-şi privirea, Mesagerul observă din nou mica insectă arămie. Acum e mai aproape şi continuă să se apropie, rectiliniu. Brusc. Mesagerul îşi dă seama că nu e vorba despre o fiinţă vie. Insecta e un obiect, de formă cilindro-conică, şi se apropie de el rotindu-se în jurul axei longitudinale.

Un mesaj! Poate îi trimit un mesaj! Trebuie să analizeze obiectul acela, care acum e foarte aproape.

În acest moment însă, Mesagerul aude chemarea Centrului şi părăseşte instantaneu încăperea vastă, plină de oameni.

*

În „Saloon”-ul înecat de fum, rumoarea e în creştere. Glasuri încă speriate se întretaie:

— Aţi văzut cu toţii! O stafie!!!

— Ba bine că nu! A apărut aşa, deodata, la doi paşi ’naintea noastră!

— O fi fost vreun duh rău! Am auzit că în munţii ăştia…

— Dar şi Tommy!… Ăsta zic şi eu bărbat! Nu s-a temut să scoată Coltul şi să tragă!…

— A izgonit-o cît ai clipi!

Cel numit Tommy e un tînăr înalt şi spătos, cu plete blonde. În mîna dreaptă strînge Coltul din a cărui ţeavă se ridică o şuviţă subţire de fum.

— Nu este om în tot ţinutul, de care să mă tem! — zice. Credeaţi că o să mă sperii de-o stafie?! Învîrteşte arma pe deget şi o vîră la locul ei în tocul de la centură.

Liza, o fată drăguţă, îl priveşte admirativ şi, după obiceiul ei clipeşte repede, coborînd peste ochii mari pleoapele cu gene lungi.

Stăpînul „Saloon”-ului a părăsit locul lui din spatele tejghelei şi se pregăteşte să ceară socoteală tînărului curajos, intrucît glontele s-a oprit tocmai în rafturile ce acoperă un perete întreg al încăperii, distrugînd cîteva sticle cu whisky de cea mai bună calitate.

Scena e urmărită de bărbaţii de la mese, care au uitat pentru cîteva momente de veşnica lor preocupare: jocul de cărţi.

Ceva mai departe, cei cîţiva pasionaţi de biliard au întrerupt partida şi comentează recentul eveniment. Bilele uitate pe postavul verde par a alcătui o ciudată structură chimică, sau poate macheta unui sistem planetar îndepărtat.

Un singur om a rămas impasibil: bărbatul în vîrstă, aflat în mijlocul încăperii. Aşezat cu spatele, nu a observat apariţia stafiei şi, fiind obişnuit cu împuşcăturile, continuă să-şi plimbe nepăsător degetele pe claviatura vechiului său pian.